

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **Az összefont sorsok ítélete**

1. Az összefont sorsok ítélete

Homály Bálint

...vad, kétségbeesett iramban kezdett tekerni, hogy a saját energiatöbbletével egyensúlyozza ki a lány kieső feszültségét. A rézkábelek felizzottak a hirtelen jött terheléstől. Az Őrszem nehézkesen megfordult, fémtestéből halk kattogás hallatszott, miközben optikai lencsái vörös fénnel tapogatták le a két egymás mellett lévő platformot. A gép nem dühöt érzett, hanem hideg, matematikai eltérést a rendszerben. Két biológiai akkumulátor szokatlan, szimbiotikus rezonanciát mutatott, ami kívül esett a megengedett hatékonysági sémákon.

Ebben a feszült, mozdulatlan másodpercben a generátor alatti sötét részben valami megcsillant. Egy apró, megkopott tárgy pihent a porban, egy arany spirált formázó régi ékszer vagy óramű-alkatrész, amit az idő elfelejtett lesöpörni a múlt asztaláról. Alinda tekintete egy pillanatra rátapadt a titokzatos szimbólumra. Olyan volt, mint egy tiltott kapu a felejtés birodalmába, egy jel, hogy a világ nem mindig ebből a rideg fémből és szürkéségből állt. A spirál kanyarulatai mintha a nagymama meséit suttogták volna a fülébe, a szélről és az elfeledett napfényről.

Az Őrszem ítélete azonban gyorsan és kíméletlenül megszületett. A humanoid robot karja felemelkedett, és a két platform közötti elválasztó fémfalat egyetlen mozdulattal visszahúzta a padlóba. A gép logikája szerint az egyéni hatékonyság elveszett, így a két egységet egyetlen, közös energiaforrássá nyilvánította. Egy vastag, fénylő rézvezetékekből font, lüktető rögzítőkábelt – amely groteszk módon pont úgy tekeredett, mint a porban heverő arany spirál – csatoltak Alinda és L656 csuklójára.

Ezzel a döntéssel sorsuk végérvényesen összefonódott: ha egyikük feladta volna a harcot, a másiknak kétszeres terhelést kellett volna elviselnie a túlélésért. Az Őrszemek nemcsak a testüket láncolták össze, de a fülhallgatókon keresztül egy fojtott, monoton frekvenciát kezdtek sugározni. Ez a hang lassan, észrevétlenül marta fel az emlékezetet, mintha a rendszer módszeresen akarná kitörölni a nagymama meséit a lány fejéből. A felejtés köde telepedett a generátorteremre, miközben a két gyerek egyszerre, közös ritmusra kényszerülve kezdte taposni a pedálokat a sötétségben.